

El debat entre la dimensió perceptiva i la imaginativa en l'obra de Francesc Ruestes

Francesc Ruestes. Galeria Alejandro Sales. Julián Romea, 16. Barcelona. Fins a final de gener.

Conxita Oliver
És precisament en el punt de contacte entre el físic i el metafísic, entre l'univers íntim i l'entorn ambiental, a cavall entre la introspecció i el món tangible per on camina l'obra de Francesc Ruestes (Barcelona, 1959) i és precisament en aquest territori per on transitava sense passar per res els seus límits.

El joc de contraposicions constant que estableix entre transparencies i translucideses, presències i absències, entre la raó i el sentiment, definició i abstracció, simulació i realitat, entre —definitivament— vida i mort, manifesten la inquietud de l'artista per valorar el límit fronterer i acostar aquest punt confluent de contraris en un harmònic equilibri de bipolaritats.

Progressivament, la creació de Ruestes s'ha anat centrant en la transformació de la realitat visual i objectes en una realitat poètica i emblemàtica que descansa en un autèntic discurs autobiogràfic i que ens aboca a un magma de records, d'experiències viscudes i de sentiments, replets

de forta nostàlgia i melangia. El vocabulari iconogràfic que emprava l'artista ens palesa el clima poètic de les seves escenes, molt hermètiques, però enriquides per la remembrança. Els seus objectes més estimats, els llocs tantes vegades imaginats són extrems del seu món interior i configurats plàsticament gràcies a l'elaboració d'esdeveniments personals.

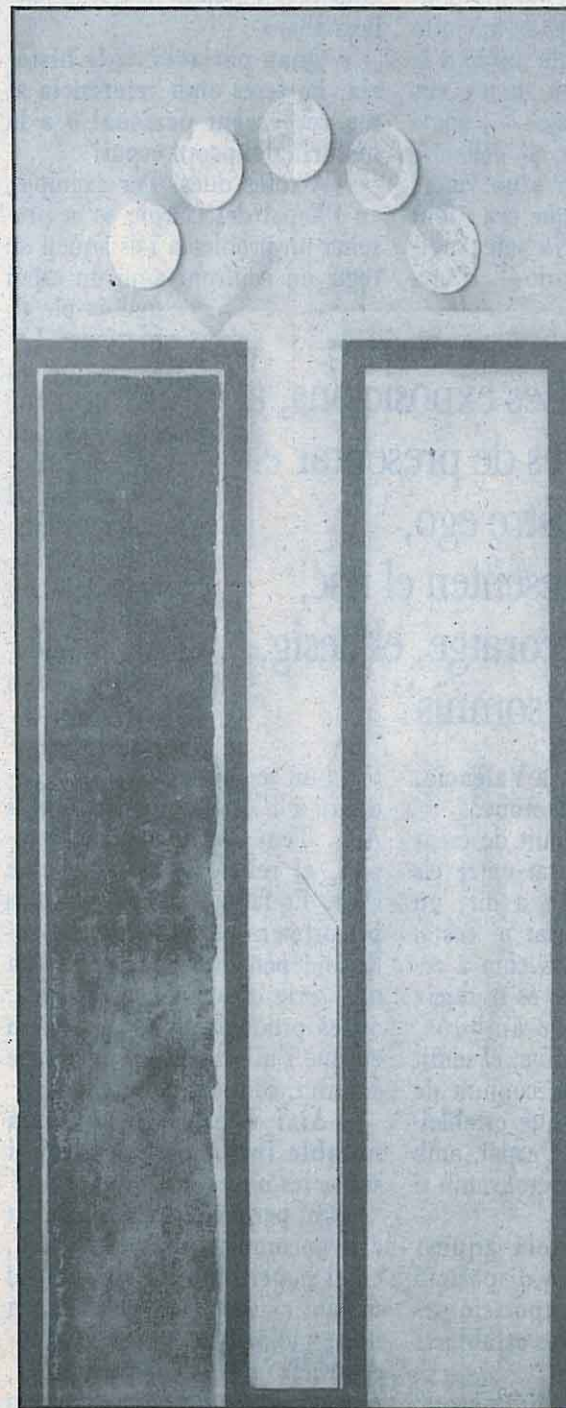
Els diferents contactes, amistat i realització de treballs amb diversos mestres, com Salvador Dalí, Joan Ponç, Josep Granyer i Joan Brossa amb els quals va tenir ocasió de mantenir relació, ha influït decisivament les etapes de la seva obra, però per altra banda li ha proporcionat la riquesa d'unes experiències plàstiques i humanes privilegiades. De Salvador Dalí va adquirir-ne la voluntat de perfecció, la precisió i minuciositat de la dicció i la tècnica pulcra i preciosista que és una de les seves característiques, així com la passió per la ciència i la geometria i l'alteració i pertorbació constants de la realitat. De Josep Granyer va aprendre el rigor de les proporcions i l'ordre platònic; de Joan Ponç va captar la seva particular introspecció vers l'inconscient i el seu singular magicisme, mentre que de Joan Brossa va extreure la ironia

i la provocació.

A poc a poc, aquell caràcter narratiu de fantasieig oníric que va arrossegar fins als anys vuitanta, va desaparèixer vers una moderada abstracció i una reflexió geomètrica i continguda. La seva estada a Bèlgica el 1986, becat pel ministeri de Cultura, el va iniciar per altres camins, gràcies als quals va deixant de banda el *trompe-l'oeil* aconseguit amb la pintura a l'oli per centrar-se en la recerca del volum i de la perspectiva, a través de les superposicions de làmines de metacrilat i de diversos materials en joc, que depura com si es tractés d'un acte ritualista i alquímic.

Evocacions de vestigis de la memòria, revisió de paisatges mentals, adaptacions subjectives, el seu afany rau en l'estructuració reduccionista de les imatges. En aquest sentit, Ruestes cerca l'essència de les formes en plantejar propostes visuals en la seva absoluta nuesa i cripticisme per subratllar el seu valor espiritual, el qual lluita per apoderar-se de l'inabastable.

La radicalització que ha sofert el seu llenguatge és producte d'un procés de serenor i de fredor profunda en favor d'una pintura més metafísica i depurada. ■

'Fases de la lluna. Quart creixent' és una de les peces de Francesc Ruestes que s'exposen aquests dies a la galeria Alejandro Sales de Barcelona

AVUI